

РЕШЕНИЕ

№ 1126

гр. София, 03.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов

Членове: Джулиана Петкова
Надежда Махмудиева

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Надежда Махмудиева Въззивно гражданско дело № 20211000501542 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по въззивна жалба вх.№303141/07.04.2021 г., подадена от Р. В. А. и А. В. В., двете чрез адв. В.О., срещу Решение №261585/10.03.2021 г. по гр.д.№8683/2018 г. на СГС – I – 6 състав, в частта му, с която са отхвърлени предявените от жалбоподателите, срещу „ДЗИ – Общо застраховане“ЕАД, искове с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ, за сумите над 24 000 лева за всяка от ищците, до претендирания размер от по 200 000 лв. за всяка ищца, представляващи претендирано обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на тяхната майка В. Г. Д., настъпила в резултат от ПТП на 07.09.2016 г., ведно със законната лихва върху тази сума, за периода от 28.06.2018 г. до окончателното плащане. Релевирани са оплаквания за неправилност на решението в обжалваната част, поради липса на обективно, всестранно и пълно изследване на спорните факти, и неправилно възприет извод за наличие на принос на пострадалата В. Д. за настъпване на вредоносния резултат, и то в размер на 80%. В случай, че се приеме наличие на съпричиняване на вредоносния резултат, то приноса на пешеходеца е в размер на 10%. Размерът на справедливото обезщетение за претърпените от ищците вреди, определен в размер на по 120 000 лв. за всяка от тях, е несправедливо занижен в нарушение на разпоредбата на чл.52 от ЗЗД. Поддържа се, че справедливият размер на обезщетението за всяка от ищците е в размер на по 200 000 лв., който размер следва да се присъди ведно със законната лихва върху тази сума от 28.06.2018 г. до окончателното плащане. Настоява се за отмяна на решението в обжалваната част, и постановяване на ново решение по същество, с което предявените искове да бъдат уважени до пълния им предявен размер от по 200 000 лева за всяка от ищците. Заявява се претенция за присъждане на разносните за двете съдебни инстанции, включително и адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от ЗАдв., с начислен ДДС.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от процесуално легитимирани страни с правен интерес в обжалваната част, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, с определение от 27.09.2018 г. жалбоподателите са били освободени на осн. чл.83, ал.2 от ГПК от задължението за внасяне на държавни такси и разноски за производството, поради което е процесуално допустима и редовна от външна страна, и подлежи на разглеждане.

Препис от въззивната жалба е връчен на насрещната страна, и в срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил Отговор на въззивната жалба с вх.№318763/19.05.2021 г., подаден от „ДЗИ-Общо застраховане“ЕАД, чрез юрк. Ю. К.. Поддържа се становище за неоснователност на въззивната жалба и се настоява да се остави без уважение. Правилно е определен справедлив размер на обезщетението от 120 000 лв. за всяка от ищците, и като е отчетен принос на пострадалата в размер на 80%, е присъдена на всяка от ищците сумата от по 24 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от тях неимуществени вреди. Поддържа се пострадалата да е извършила нарушение на правилата за движение на пешеходците, като е предприела пресичане на платното за движение на бул.“Мария Луиза“ на необозначено и забранено за целта място, навлизайки в опасната зона за спиране на автомобила, при наличието на пешеходен подлез в непосредствена близост, и като е навлязла на платното за движение, без да се е съобразила с приближаващите ППС. Описаните нарушения са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, правилно е определен за тях принос от 80%. Действително водачката на автомобила е могла да предотврати произшествието, ако се е движела в рамките на разрешената скорост от 50 км/ч., но допуснатото превишение на скоростта е минимално – от 10 км/ч. При определяне размера на справедливото обезщетение съдът е съобразил възрастта на пострадалата /83 г./, както и възрастта на ищците – на 61 г. и на 63 г., и отчитайки нормални взаимоотношения на любов и привързаност между тях. Исканото застрахователно обезщетение от 200 000 лв. не е съобразено с обществените критерии за справедливост, и е завишено, с оглед установената съдебна практика по сходни случаи. Заявява се претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция.

С въззивната жалба и отговора страните не са представили нови доказателства и не са направени доказателствени искания, поради което пред въззивната инстанция нови доказателства не са събрани.

При извършване на служебна проВ. на осн. чл.269 от ГПК, съдът намира, че обжалваният съдебен акт е постановен от съд в надлежен състав, в изискуемата форма и е подписан, поради което е валиден. Същият е постановен по допустим иск, предявен от и срещу процесуално легитимирани страни, и след предявяване на извънсъдебна писмена застрахователна претенция по реда на чл.380 от ГПК вх.№94-В-214/10.10.2016 г., поради което е допустим.

По правилността на решението в обжалваната му част, съдът намира следното:

Между страните не се спори, че на 07.09.2016 г. около 14,20 ч.в гр. София, на бул.“Княгиня Мария – Луиза“, в района на кръстовището с бул.“Христо Ботев“, е настъпило ПТП между лек автомобил „Опел Вектра“ с рег.№*****, управляван от А. С. И., и пешеходката В. Г. Д., на 83 години, в резултат на което пострадалата В. Д. получила травматични увреждания – фрактура на таза, фрактура на ляво рамо и комодио. Същата била хоспитализирана по спешност във ВМА в тежко състояние, и на следващия ден – 08.09.2016 г. починала, вследствие на получените травми. Не се спори, че ищците са дъщери на пострадалата В. Д., както и че за увреждащия

автомобил е бил налице сключен с ответното застрахователно дружество валиден договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, с покритие към момента на настъпването на процесното ПТП и по наличието на пряка причинна връзка между настъпването на процесното ПТП и смъртта на пострадалата В. Д.. Пред въззивната инстанция страните вече не спорят относно наличието на виновно противоправно поведение на водача А. И., с което същата е причинила процесното ПТП, по механизма на настъпване на процесното ПТП, както и по дължимостта на застрахователно обезщетение до размера на по 24 000 лв. за всяка от ищците, като в тази част решението на първостепенния съд е влязло в сила, като необжалвано. Спорът пред въззивната инстанция е съсредоточен върху размера на справедливото обезщетение за претърпените от всяка от ищците неимуществени вреди от смъртта на тяхната майка В. Д. – над определения от първостепенния съд размер от 120 000 лв., до претендирания от ищците размер от 200 000 лв., както и върху наличието на принос на пострадалата за настъпване на вредоносния резултат, и за размера на този принос.

Във връзка със спора относно приноса на пострадалата за настъпване на произшествието, по делото са изготвени основна и допълнителна съдебно-автотехнически експертизи, като заключенията са изготвени въз основа на приобщен към приложеното по делото досъдебно производство видеозапис на процесното ПТП, снет от камера, поставена на кръстовището на бул.“Княгиня Мария Луиза“ и бул.“Христо Ботев“, с пряка видимост към мястото на ПТП. От двете заключения непротиворечиво се установява, че пострадалата пешеходка В. Д., е предприела пресичане на бул.“Княгиня Мария – Луиза“ на място, което не е маркирано за преминаване на пешеходци, и липсва пешеходен светофар. В непосредствена близост до мястото на пресичане се намира пешеходен подлез. На мястото на пресичане бул.“Княгиня Мария-Луиза“ се състои от три ленти за движение на автомобили – лява лента, предназначена за автомобили, които ще извършват маневра завои наляво, която се регулира със самостоятелна светофарна секция, и две ленти за движение направо, в които движението се регулира с отделна секция на светофарната уредба. В момента, в който пешеходката В. Д. е предприела пресичане на пътното платно отляво – надясно спрямо посоката на движение на автомобилите, в най-лявата лента е имало спрели превозни средства, готвещи се за завиване наляво на кръстовището, изчакващи на червен светлинен сигнал на светофарната уредба за тази лента за движение. За лентите, предназначени за движение направо, светлинният сигнал на светофарната уредба е бил зелен. Увреждащият автомобил, управляван от А. И., се е движел в средната лента. Пешеходката е предприела пресичане на пътното платно, и движейки се със спокоен ход е изминала около 3,00 м., докато е пресякла най-лявата пътна лента. След това е ускорила скоростта си на движение, като със спокойно бягане е изминала разстояние още 3,90 м. до мястото на удара. Ударът е настъпил в дясната част на средната пътна лента, на 6,90 м. вдясно от левия край на платното за движение в същата посока, и на 11,70 м. преди линията на ориентира. И двете експертизи непротиворечиво установяват, че пешеходката е станала видима за водача на увреждащия автомобил, когато е изминала първите 3,00 метра от ляво надясно по ширината на пътното платно, и е преминала пред спрелите превозни средства в най-лявата лента. Изчислявайки по различни методи, двете експертизи достигат до сходни заключения относно скоростта на движение на увреждащия автомобил в момента, в който пешеходката е станала видима за водача на автомобила – първоначалната експертиза изчислява, че скоростта на движение на увреждащия автомобил е била 60,84 км/., при която скорост опасната зона за спиране на автомобила е била 54,74 метра. Работейки по различен метод

/съобразно деформациите на МПС/, допълнителната САТЕ изчислява, че в момента, когато пешеходката е станала видима за водача, скоростта на движение на увреждащият автомобил е била 61,06 км/ч., като опасната зона за спиране на автомобила при тази скорост е 55,03 метра. Експертизите непротиворечиво установяват, че водачът на увреждащият автомобил своевременно е задействал спирачната система на автомобила. И двете експертизи изчисляват, че в случай, че увреждащият автомобил се е движел в рамките на разрешената скорост за населено място – с 50 км/ч., то неговата опасна зона за спиране при същите атмосферни условия и състояние на пътя, би била 40,81 м. Същевременно се изчислява, че в момента, в който пешеходката е станала видима за водача на увреждащото МПС, превозното средство е отстояло от мястото на удара на 37,86 м., /съгласно първоначалната САТЕ/, или на 38,00 м. /съгласно ДСАТЕ/. И двете експертизи обосновават категоричен извод, че при скоростта, с която се е движел автомобила /както при скорост 60,84 км./ч., така и при скорост 61,06 км/ч./, ударът е бил непредотвратим за водача на автомобила, тъй като пешеходката е станала видима за водача в опасната зона за спиране на увреждащото МПС. Двете експертизи непротиворечиво установяват също, че ако превозното средство се е движело в рамките на разрешената скорост – със скорост от 50 км/ч., то пак не би могло да преустанови напълно движението си до мястото на удара, но в този случай то би достигнало за по-дълго време до мястото на удара, което би дало възможност на пешеходката да измине по-дълго разстояние, така че да излезе от коридора на движение на превозното средство, и така ударът не би настъпил.

Съдът кредитира приетите по делото основна и допълнителна съдебна авто-техническа експертиза, като ги намира за компетентно изготвени, непротиворечиви, и изцяло кореспондиращи на събраните по делото писмени доказателства /Протокол за оглед на местопроизшествие от 07.09.2016 г. /на л.11 от делото на СГС и на л.9-10 от приложеното ДП/, Констативен протокол №К-782/07.09.2016 г. на л.8 от ДП/, като отчита, че същото е изготвено въз основа обективни данни от видеозапис на произшествието, приложен като веществено доказателствено средство към ДП, неоспорен от страните по делото.

От приложеният Протокол за оглед на местопроизшествие от 07.09.2016 г. /на л.11 от делото на СГС и на л.9-10 от приложеното ДП/ се установява също, че на 15 м. преди линията на ориентира се намира изход на пешеходен подлез – обезопасен и осветен. Платното за движение, на което се е осъществило процесното ПТП, се е състояло от три пътни ленти, всяка от тях с ширина от 3,50 м.

Механизма на ПТП се установява и от събраните по делото гласни доказателства – показанията на свидетеля М. Д. /очевидец на произшествието/ и показанията на водача на увреждащото МПС св. А. И..

От показанията на св. М. Д. се установява, че към момента на произшествието същият е управлявал лек автомобил, който е бил спрял пръв в колоната от автомобили в най-лявата пътна лента, и е изчаквал на червен светлинен сигнал да направи завой наляво. В това време за лентите за движение за посока направо светлинният сигнал е бил зелен. На мястото няма пешеходна пътека и светофар за пешеходци, а има пешеходни подлези. Пострадалата пешеходка предприела пресичане отляво надясно на пътното платно, на около един метър пред спрелия автомобил на свидетеля, като се движела със спокойна походка. Когато навлязла в средната пътна лента, била ударена от автомобил, движещ се в средната лента, с посока на движение направо.

От показанията на св. А. И. се установява, че непосредствено преди произшествието, когато управляваният от свидетелката автомобил приближавал

кръстовището на бул. "Княгиня Мария Луиза" и бул. "Христо Ботев", той се движел в средната пътна лента, предназначена за движение направо, и за него светела зелена светлина на светофарната уредба. В лявата пътна лента имало колона от спрели превозни средства, пристроили се за завой наляво, и изчакващи на червена светлина на светофарната уредба. Преминавайки на зелена светлина, отляво пред автомобила внезапно се появил човешки силует, и свидетелката незабавно задействала спирачката на автомобила. Пешеходката пресичала отляво надясно спрямо посоката на движение на автомобила, като свидетелката нямала видимост към нея, поради спрелите превозни средства в лявата лента, и я възприела едва когато тя навлязла в средната лента за движение. Времето било дъждовно, и пътната настилка била мокра, с асфалтово покритие. Автомобилът бил с Ай-Би-Ес система, и технически бил изправен, тъй като бил служебен и стриктно се следяла изправността му. Според свидетелката, управляваният от нея автомобил непосредствено преди произшествието се е движел със скорост около 50 км./ч.

Съдът преценява показанията на свидетелката И. при условията на чл.172 от ГПК, като отчита личната ☐ заинтересованост в качеството на водач на увреждащото МПС. Въпреки това, съдът кредитира показанията на свидетелката, с изключение на частта им, в която се сочи скорост на движение на автомобила около 50 км./ч., тъй като в тази част показанията на свидетелката не се подкрепят от приетите по делото съдебно-автотехнически експертизи. В останалата им част показанията на свидетелката напълно кореспондират на изготвените по делото технически експертизи и на показанията на свидетеля Д..

При така събраните по делото доказателства съдът намира за установено от фактическа страна, че пострадалата В. Д. е предприела пресичане на пътното платно на бул. "Княгиня Мария Луиза" на място, което не е предвидено за движение на пешеходци, няма пътна маркировка за пешеходна пътека, нито пешеходен светофар, и мястото не представлява необозначена пешеходна пътека по смисъла на §6, т.54 от ДР на ЗДвП, като в непосредствена близост /на около 3 метра от мястото, на което пострадалата е предприела пресичане на пътното платно/ е имало пешеходен подлез – безопасен и осветен. Пешеходката е предприела пресичането, без да има видимост към приближаващите автомобили, движещи се в посока направо по средната и дясната лента на пътното платно /поради спрелите превозни средства в най-лявата пътна лента/, както и без да има видимост към светлинните сигнали на светофарната уредба, която регулира движението на автомобилите в тези две ленти. Широчината на пътното платно, което пешеходката е възнамерявала да пресече, е била общо около 11 метра – значително разстояние за преодоляване на всяка възраст, и още по-трудно за преодоляване от пешеходец на възрастта на пострадалата /83 г./. Съдът намира за установено, че пешеходката е възприела приближаващото превозно средство, когато е изминала 3,00 метра отляво-надясно, и е била в края на най-лявата пътна лента, т.е. – преди да навлезе в коридора на движение на увреждащото МПС, тъй като едва в този момент тя е получила видимост към приближаващите МПС в средната пътна лента, и е променила скоростта на движението си – от движение със спокоен ход е преминала в спокойно бягане. Когато е възприела приближаващият автомобил в средната пътна лента, пешеходката е имала възможност да преустанови движението си, и да пропусне автомобила, както и да се върне назад и да се установи на безопасно място – на пешеходния остров, от който е тръгнала. Въпреки това, тя е продължила движението си по същото направление, като е ускорила скоростта си, и по този начин е навлязла в коридора на движение на увреждащото МПС. С поведението си пострадалата е

нарушила задължението си по чл.113, ал.1 от ЗДвП да пресича пътното платно само на пешеходна пътека, и след като съобрази посоката и скоростта на движение на приближаващите превозни средства – пътното платно не е било двулентово, поради което не е била налице хипотезата на чл.113, ал.2 от ЗДвП, а пешеходният трафик е следвало да се осъществява през построеното за целта съоръжение – пешеходен подлез.

От друга страна, съдът намира за установено, че водачът на увреждащото МПС е управлявал автомобила със скорост около 61 км/ч., надвишаваща пределно допустимата скорост за пътния участък /50 км/ч./ с около 11 км/ч., с което е нарушила задължението си по чл.21, ал.1 от ЗДвП. Освен това, съдът намира, че водачът е управлявал автомобила и с несъобразена с пътните условия скорост - при мокра пътна настилка, предполагаща по-трудно спиране на автомобила, с което е нарушил разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП. От друга страна, водачът не е бил длъжен да очаква преминаването на пешеходци на мястото, където пострадалата е предприела пресичане. Въпреки близостта на трамвайна спирка отляво, пешеходният трафик е бил подсигурен чрез пешеходен подлез, и не е имало маркировка или знаци, предупреждаващи за движение на пешеходци, или пешеходен светофар. Видимостта на водача към намиращия се отляво пешеходен остров е била ограничена от колоната спрели превозни средства в лявата пътна лента. Водачът е възприел пешеходката едва в момента, в който тя е навлязла в коридора му за движение, и е реагирал своевременно със задействане на спирачната система на автомобила. Съдът взема предвид, че пешеходката е станала видима за водача в момент, когато се е намирала в опасната зона за спиране на автомобила – както при скорост от 61 км/ч., така и ако той би се движел с разрешена скорост от 50 км/ч., поради което водачът не би могъл да преустанови движението на автомобила до мястото на удара, дори да се е движел с разрешената за пътния участък скорост и при същите пътни условия. Поради спрелите превозни средства в лявата пътна лента, водачът не е можел да предприеме спасителна маневра чрез промяна на посоката на движение на автомобила наляво – така че да избегне пешеходката, която се е движела в посока надясно, и към момента на удара е била вече в десния край на пътната лента.

При така установеното поведение на водача на увреждащото МПС, и поведението на пострадалата пешеходка, съдът намира, че пострадалата пешеходка има съществен принос за настъпването на увреждането, който в значителна степен превишава приноса на водача на увреждащото МПС. Това е така, тъй като водачът на увреждащото МПС не е бил длъжен да очаква пресичане на пешеходци на посоченото място, след като е имал възможност да възприеме пешеходката е реагирал своевременно със задействане на спирачната система, и адекватно е действал с органите за управление на автомобила, като не е имал обективна възможност да предприеме спасителна маневра чрез промяна посоката на движение на автомобила, и не би могъл да преустанови движението на автомобила преди мястото на удара, дори да е управлявал автомобила със скорост в рамките на пределно допустимата за пътния участък. След като пострадалата е възприела автомобила, настъпването или не на удара е било поставено в зависимост главно от нейното поведение - същата е имала възможност да предприеме различно и по-ефективно поведение за предотвратяване на произшествието от обективизираното /за разлика от водача, който не е имал възможност да действа по-ефективно за предотвратяване на произшествието от обективизираното поведение, след като е имал обективна възможност да възприеме пешеходката/. Въпреки това, установява се причинна връзка между допуснатото от водача нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, и настъпването на вредоносния резултат, поради което

настоящият съд намира, че не е налице хипотеза на случайно деяние по смисъла на чл.15 от НК, изключваща вината на водача на увреждащото МПС. Ако водача не беше допуснал нарушението на чл.21, ал.1 от ЗДвП, и бе управлявал автомобила в рамките на пределно разрешената скорост за пътния участък /до 50 км/ч./, въпреки предприетото от пострадалата пресичане на пътното платно на необозначено за целта място, в нарушение на правилата за движение на пешеходците, и въпреки предприетото от нея неефективно поведение за избягване на удара /навлизане в коридора на движение на автомобила с ускоряване на скоростта на пешеходно движение и преминаване към спокойно бягане/, ударът не би настъпил, тъй като пешеходката би имала достатъчно време да напусне коридора на движение на превозното средство.

При така установеното от фактическа и правна страна, съдът намира, че първостепенният съд правилно е определил съществено по-голям принос на пострадалата за настъпването на процесното ПТП от този на виновния водач.

За определяне на обема и интензитета на търпените от ищците вреди, по делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Г. Д. /внук на ищцата А.В./ и св. К. Т. /снаха на ищцата Р.А./. Свидетелите установяват, че ищците тежко са понесли смъртта на своята майка. Били много привързани към нея, живеели в близост до пострадалата, и поддържали ежедневни контакти. Пострадалата живеела самостоятелно, но била в добро здраве за възрастта си, сама се грижела за домакинството си, често си ходели на гости, събирали се заедно за всички празници. След произшествието, докато пострадалата била в болницата, дъщерите □ дежуряли при нея, правели планове как да полагат грижи за нея след като я изпишат от болницата. Новината за смъртта на В. ги изненадала, тъй като смятали, че тя ще се възстанови. След смъртта на В. двете ищци организирали погребението с всички необходими ритуали. Впоследствие продължили да ходят често на гроба □, носят там цветя и палат свещи, поддържат гроба.

По делото са приети и съдебно-психологични експертизи – с вх. №120596/04.10.2019 г. за състоянието на ищцата А.В., и с вх. №120590/04.10.2019 г. за състоянието на ищцата Р.А.. Експертизите установяват, че и двете ищци са преживявали реакция на траур, която е адаптационна реакция с тревожно депресивен характер, която към момента на изготвяне на заключението е отзвучала в по-голямата си част, налице са преживявания на мъка, свързана с траура. При новината за смъртта на нейната майка, ищцата Р.А. за кратко време е преживяла прояви на вегетативни реакции със стягане на гръдната област и високо кръвно налягане, които са отзвучали в рамките на деня. При ищцата А. В. са били налице прояви на повишена плачливост, интензивни вечерни мисли и преживявания на мъка, свързана с траура. И при двете ищци не се е наложило медикаментозно лечение, като социалното им функциониране не е било нарушено. Предвид възрастта им, и наличието на подкрепяща фактори на средата /семейство, деца, внуци, работа/, двете ищци са възстановили обичайния си начин на живот и функциониране – грижат се за внуците си, поддържат домакинството и семейния бизнес, осъществяват обичайните за тях социални контакти.

При така събраните доказателства съдът намира за установено, че ищците са били в близки и топли отношения със своята майка, поддържали са с нея ежедневни контакти, но са живеели в отделни домакинства. Към момента на смъртта □, ищцата Р.А. е бива на 63 години, а ищцата А.В. е била на 61 години. И двете ищци са живеели отделно от своята майка, имат свои семейства, деца и внуци, работоспособни са, не са били финансово зависими от своята майка. Ищците са преживявали обичайните реакции

на траур и мъка от загубата на близък човек, продължават да изпитват душевни страдания от загубата на тяхната майка. Въпреки това, преживяната мъка не е нарушила социалното им функциониране, не се е отразила трайно на здравословното им състояние, не се е наложило да предприемат медикаментозно лечение. Преживяната траурна реакция е отшумяла в по-голямата си част, ищите са се върнали към обичайните си социални контакти и ежедневни дейности. И двете ищци разполагат с подкрепяща семейна среда и осъществяват активна трудова дейност /ищцата А.В. има собствен бизнес с цветя, а ищцата Р.А. е домакиня, като се занимава със семейната градина за собствени нужди/, която повишава способността им за справяне с негативните преживявания от загубата на тяхната майка.

При така установения обем и интензитет на преживяните от ищите болки и страдания, съдът намира, че определеният от първостепенния съд размер на справедливото обезщетение от по 120 000 лв. за всяка от ищите, съответства на критериите за справедливост, формулирани с ППВС №4/68 г., отговаря на икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането, и на съдебната практика по сходни случаи.

На основание чл.51, ал.2 от ЗЗД, така определеният размер на справедливото обезщетение следва да бъде редуциран, съобразно приетият от съда принос на пострадалата от 80% за настъпване на вредоносния резултат, което обуславя основателност на предявените искове до размера от 24 000 лв. за всяка от ищите.

Като е достигнал до същите изводи, първостепенният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да се потвърди в обжалваната отхвърлителна част.

При този изход от спора, в полза на въззиваемата страна на осн. чл.78, ал.3 от ГПК, следва да се присъдят направените разноски за въззивната инстанция. Със списък по чл.80 от ГПК въззиваемата страна е претендирала присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 200 лв., която сума въззивниците – ищци следва да бъдат осъдени да заплатят на ответника.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №261585 от 10.03.2021 г., постановено по гр.д.№8683 по описа за 2018 г. на Софийски градски съд – I – 6 състав, В ОБЖАЛВАНАТА МУ ЧАСТ, с която са отхвърлени предявените от Р. В. А. и от А. В. В., срещу „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, искове с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ, за сумите над размера от 24 000 лева за всяка от ищите, до претендирания размер от по 200 000 лв. за всяка ищца, представляващи претендирано обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на тяхната майка В. Г. Д., настъпила на 08.09.2016 г. в резултат от ПТП на 07.09.2016 г.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 от ГПК, Р. В. А., с ЕГН*****, и А. В. В., с ЕГН *****, да заплатят на „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, с ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Георги Бенковски“ №3, сумата от 200 лв. /двеста лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване на осн. чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, в

едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____